

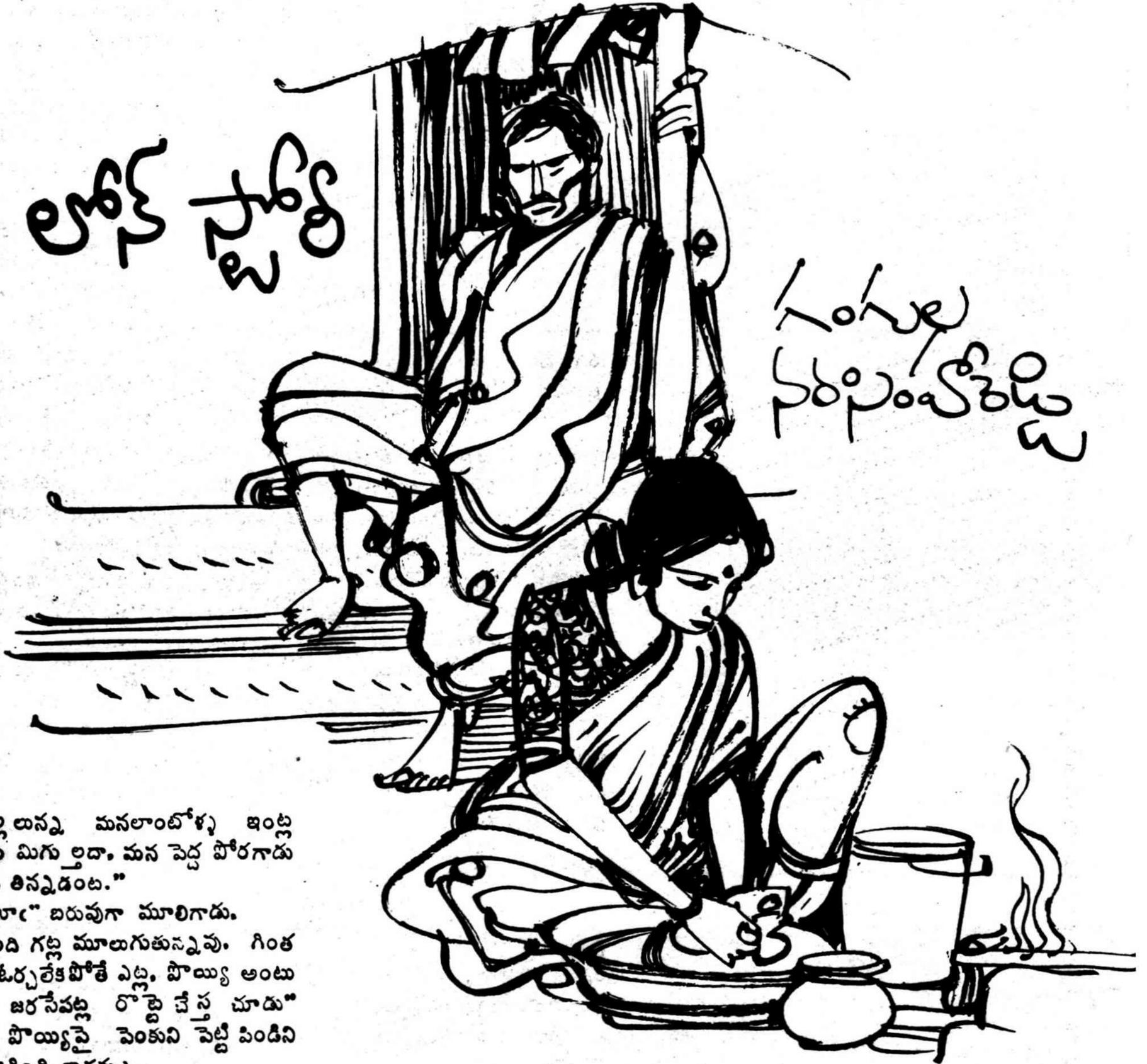
“రొట్టె అయినాదే అకలయితుండది” చెప్పిలను బయట వడలి గుడిసె లోవలికి వస్తూ అన్నాడు ముత్యాలు.

“ఏం దయ్యో నా దగ్గరేమన్నా మాయ మంత్రాలున్నా యా నిముషంల వంట చేయనీకె. కులికొయ్యి ఇప్పుడొచ్చి పొయ్యి రాజేస్తోంద చూడు” పొయ్యి ఊడుతూ బదులిచ్చింది నాగమ్మ.

“పోనీ పొద్దుగాలది బువ్వేమైన మిగిలిందా” గోడకు చేరగిల బడి కూర్చొని చుట్ట ముట్టించుకుంటూ అన్నాడు.

“ఎవరయ్యా” అంటూ లేచాడు ముత్యాలు.
 “నిన్ను పట్వారి తోలుకరమ్మనన్నదా” అన్నాడు వచ్చిన కావలి భీమడు.
 “ఎందుకూ?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.
 “ఏమోరా నాకేం తెలుసు.”
 “ఇప్పుడే వస్తానే” అన్నాడు భార్య నుద్దేశించి.

ఎ లోక న్యాయ

సంగమ
నరసింహారెడ్డి

“పిల్లలున్న మనలాంటోళ్ళ ఇంట్ల వద్దన్నం మిగుల్లదా. మన పెద్ద పోరగాడు అప్పుడే తిన్నడంట.”

“హూ!” బరువుగా మూలిగాడు.

“ఏంది గట్ల మూలుగుతున్నవు. గింత ఆకలికి ఓర్చలేకపోతే ఎట్ల, పొయ్యి అంటు కుంటె జరసేవట్ల రొట్టె చేస్త చూడు” అంటూ పొయ్యిపై వెంకుని పెట్టి ఏండిని తడవసాగింది నాగమ్మ.

ఆ ఊరిలో ముత్యాలు ఓ సన్నకారు రైతు. మూడెకరాల మెట్టపొలం ఉండతనికి. వానకాలంలో ఆ కాస్త పొలంలో జొన్నలు, వేరుశనగ వేస్తాడు. వానలు అనుకూలంగా వడితే సంవత్సరం మొత్తానికి తిండి జరుగు బాటుకేం బాధుండదు. మిగతా కాలమంతా

భార్యభర్తలు కూలీ చేసుకొని హాయిగా బ్రతుకుతూ కొంత డబ్బును వెనకేసు కున్నారు. ఉన్న రెండు ఎద్లను పెద్దకొడుకు మేపుకొస్తాడు.

“ముత్యాలూ ఓరి ముత్యాలూ” వాకిట్లోంచి ఎవరో పిలిచారు.

“రొట్టె అయింది తినిపోరాదూ” అంది నాగమ్మ.

“జల్లి వస్తా ఏం పనో ఏమో?”

అలా వెళ్ళిన ముత్యాలు ఓ గంట సేవ టికి గాని తిరిగి రాలేదు. ఈలోగా నాగమ్మ రొట్టెలు చేసి పిల్లలతో తినిపించింది.

